

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: J. B.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, čj. KUKHK-37030/DS/2018/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, čj. KUKHK-37030/DS/2018/Er, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 9. 2018, čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně jím zastavil řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, VIN: (dále také jen „Vozidlo“),

zahájeného na základě obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 22. 9. 2016, čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-3, které nabylo právní moci dne 22. 12. 2016.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně.
3. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný v řízení postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, neboť porušil zásadu nestranného a objektivního postupu, tj. aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Zásada nestranného objektivního postupu pak souvisí se zásadou legitimního očekávání, se zásadou materiální pravdy a se zásadou rovnosti či jinak zákazu diskriminace. Žalobkyně připomněla, že postup správního orgánu musí splňovat i požadavek předvídatelnosti a rozhodnutí odpovídat zásadě legitimního očekávání, zabývala se významem této zásady, přičemž zdůraznila její význam v případě, že je správnímu orgánu svěřena pravomoc ve věcech, kde je nadán správní úvahou. Připomněla i princip právní jistoty.
4. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný měl postupovat podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 102 odst. 2 správního řádu, neboť tvrdí-li, že žadatelka o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného motorového vozidla B. B. předložila listiny, o kterých dnes správní orgán tvrdí, že jde o padělky, měla být účastníci obnoveného řízení B. B.
5. Dle žalobkyně měl žalovaný postupovat podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu i pro porušení § 102 odst. 7 téhož zákona, neboť správní orgán I. stupně nikterak nešetřil její práva nabytá v dobré víře. Žalobkyně zdůraznila, že byla toliko žadatelkou ve správním řízení vedeném Městským úřadem Žamberk, který předmětné vozidlo toliko registroval, nikoliv schvaloval technickou způsobilost jednotlivě dovezeného vozidla. Nebyla tedy účastnicí původního správního řízení, ale pouze a jenom na podkladě dokladů vydaných Městským úřadem Dobruška vozidlo na Městském úřadu v Žamberku zaregistrovala. V této souvislosti pak žalobkyně namítla i nerespektování § 100 odst. 5 správního řádu, tj. že jí vzniklá újma (práva nabytá v dobré víře) je ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Žalobkyně přitom správnímu orgánu I. stupně doložila, že jím požadované doklady k předmětnému vozidlu již nejsou k dispozici, neboť byly po uplynutí sedmi let po odhlášení vozidla v Německu zlikvidovány, jak vyplývá ze sdělení velvyslanectví v Německu. Navíc podle tohoto sdělení musely být předloženy úřadu, který provedl přehlášení a vydal české dokumenty k vozidlu. Tedy bylo prokázáno, že požadované dokumenty v minulosti existovaly.
6. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně postupoval rovněž v rozporu se zásadou materiální pravdy, pokud v obnoveném řízení tvrdí, že k původní žádosti o schválení technické způsobilosti vozidla byly předloženy padělky namísto originálů dokladů a pro své tvrzení nemá oporu ve spisu. Správní orgán v této souvislosti neprováděl dokazování (např. znaleckým posudkem), aby mohl tuto skutečnost tvrdit. Součástí spisu je naproti tomu technický průkaz vozidla, tedy správnímu orgánu I. stupně

musí být jím požadované listiny známy, a přitom absenci těchto dokladů dává k tíži žalobkyni.

7. Dle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno i v rozporu s § 68 správního řádu, neboť vůbec nevypovídá (nevyvrací) její věcné a faktické námitky uvedené v odvolání, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný tak nevyvrátil námitku, že ve výroku usnesení absentuje datum první registrace předmětného vozidla, nezabýval se námitkou, že správní orgán I. stupně argumentuje doklady, které zákon obligatorně vyžaduje jako podklad pro zápis do registru vozidel a přitom v předmětném řízení jde o schválení technické způsobilosti, nikoliv o registraci vozidla. Dále se nevypořádal s námitkou, že nemůže obstát postup správního orgánu I. stupně ve smyslu směrnice Rady č. 1999/37/ES, když Městský úřad Dobruška předmětné vozidlo registroval, není tak věcně a místně příslušným správním orgánem, tím je v dané věci Městský úřad Žamberk. Žalovaný se nikterak nezabýval ani námitkou, že správní orgán I. stupně zaměňuje registraci vozidla se schvalováním technické způsobilosti, ani námitkou, že usnesení správního orgánu I. stupně postrádá jakoukoliv úvahu o tom, že není nijak zpochybněna skutečnost, že vozidlo bylo vyrobeno a byla schválena jeho technická způsobilost v odvolání specifikovanou homologací a že je tedy technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích (viz např. protokoly o technické prohlídce). Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně nepřezkoumatelné i proto, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou, že v dané věci nemůže obstát konstatování správního orgánu I. stupně, že „provozování výhradně těch vozidel, která splňují zákonné požadavky pro technickou způsobilost, nemůže být převážen dobrou vírou účastníků řízení“, neboť již výrobci předmětného vozidla byla schválena technická způsobilost tohoto vozidla pro jeho provoz na pozemních komunikacích (viz homologace e11*95/54*).
8. V doplnění žaloby ze dne 22. 2. 2019 s poukazem na internetové stránky Ministerstva dopravy a tam zveřejněnou odpověď tohoto ministerstva (týkající se dotazu na problematiku registrace zvláštních vozidel českých výrobců, která měla schválenou technickou způsobilost, a tuto skutečnost lze jednoznačně prokázat, ale byla po nějakou dobu provozována v zahraničí bez registrace, kdy nelze použít standardní institut přeregistrace vozidel mezi členskými státy), dodala, že v jejím případě jde o obdobnou situaci, neboť vozidlo bylo řádně vyrobeno, schváleno, vyvezeno a dovezeno zpět do ČR, přičemž má-li vozidlo tzv. homologaci již od výrobce, má-li evidenční kontrolu a platnou technickou prohlídku, nebrání nic v jeho užívání v provozu na pozemních komunikacích a ani jeho registraci v evidenci silničních vozidel.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný uvedl, že podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Tento důvod byl naplněn, neboť rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014, byl Ing. R. A., bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška, shledán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, za protiprávní schválení

technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, mimo jiné i vozidla tovární značky Škoda Octavia, VIN:. Konstatoval, že postup povolení obnovy řízení byl potvrzen rozsudkem Krajského úřadu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2018, čj. 30 A 45/2017-36.

10. Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou v uvedeném rozsudku učinil v části III. bodu 13, závěr, dle něhož Ing. R. A. vydal rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla dne 14. 5. 2007, čj. MUD 4077/2007 OD/RA-2, ačkoliv věděl, že Vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť nebyly k podané žádosti doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil.
11. V obnoveném řízení Městský úřad Dobruška opětovně vyzval žalobkyni k doplnění chybějících dokumentů, kterým je doklad Fahrzeugschein (osvědčení o registraci vozidla) a Fahrzeugbrief (technický průkaz vozidla), vydané k Vozidlu ve Spolkové republice Německo, a stanovil za tímto účelem lhůtu v délce dvou měsíců. K doplnění daného dokumentu však ze strany žalobkyně v této lhůtě nedošlo.
12. Žalovaný uvedl, že důvodem pro zastavení řízení byla zjevná bezpředmětnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť žalobkyně nesplnila podmínku předložení všech dokladů k původní žádosti, která se týká technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla k provozu na pozemních komunikacích. S ohledem na časový odstup od vydání rozhodnutí o technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla ze dne 14. 5. 2007, čj. MUD 4077/2007 OD/RA-2, a s ohledem na uplynutí právním řádem stanovených lhůt (pro odvolání či přezkum), byla právě obnova řízení jediným procesním prostředkem vůči danému rozhodnutí. Přitom platí, že v obnoveném řízení (§ 102 správního řádu) nemusí být nutně učiněn závěr o zrušení původního rozhodnutí. To vyplývá z faktu, že v tomto řízení je rozhodováno dle skutkového a právního stavu platného v době vydání „nového rozhodnutí“, nikoli rozhodnutí původního (srov. též § 102 odst. 2 a 6 správního řádu). Stejně tak je nutné zohlednit změnu právní úpravy, která nastala k 1. 1. 2015, která částečně změnila náležitosti a podmínky rozhodování o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla a která tak může dle okolností opodstatňovat závěr o „nezrušení“ schvalovacího rozhodnutí. Technická způsobilost jednotlivě dovezeného silničního vozidla se neschvaluje podle hlavy IV. (viz § 34 odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích), pokud se jedná o silniční vozidlo, u něhož je státem poslední registrace jiný členský stát, jako v tomto případě SRN. Platí však požadavek předložit oba zahraniční doklady k vozidlu; tj. osvědčení o registraci i technický průkaz. Jinak není možno zapsat vozidlo do registru silničních vozidel.
13. Dle v současnosti účinné právní úpravy, která platí pro obnovené řízení, je takovéto silniční vozidlo předmětem zápisu do registru vozidel dle § 6 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Tento zápis se provádí na základě žádosti, k níž jsou přikládány (též) určené doklady, které by jinak dle původního znění zákona byly přikládány k žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla.
14. Žalovaný konstatoval, že k vozidlu nebyl před správním orgánem I. stupně doložen technický průkaz uvedeného vozidla tj. Fahrzeugbrief (technický průkaz vozidla), ani doklad tj. Fahrzeugschein (osvědčení o registraci vozidla). Vzhledem k tomu, že

žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení zastavil.

15. Dále žalovaný zopakoval, že žalobkyně byla v rámci oznámení o zahájení obnoveného řízení informována o nedostacích prvotního řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla, pro které bylo nutno nařídit obnovu, a byla v mezích aktuálních požadavků zákona vyzvána k doložení absentujícího dokladu, tj. „Fahrzeugschein“ (osvědčení o registraci vozidla) a „Fahrzeugbrief“ (technický průkaz). Žalobkyně však tyto zahraniční doklady k vozidlu nepředložila. Technická způsobilost jednotlivě dovezeného silničního vozidla byla schválena k provozu na pozemních komunikacích rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 14. 5. 2007, čj. MUD 4077/2007 OD/RA-2, na základě žádosti z téhož dne. K žádosti byl přiložen technický protokol zkušební stanice pro schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla k provozu na pozemních komunikacích č. 521457, příloha k technickému protokolu č. 521458, „Fahrzeugbrief“ č. CX 359023, protokol č. 07-05-289 o technické prohlídce, protokol č. 396/2007N o měření emisí vozidla se vznětovým motorem. Ve spise je dále založen čistopis technického průkazu č. UB 811536, který vystavil Městský úřad Dobruška. Bylo by tedy v rozporu s veřejným zájmem, pokud by provozování vozidla, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem, bylo bez dalšího prověřeno i nadále umožněno, ačkoli jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby.
16. Žalovaný uvedl, že správnímu orgánu I. stupně závazně stanovil, aby, pokud požadovaný doklad nebude ze strany žalobkyně předložen, v souladu s § 3 správního řádu sám konal a požádal o informaci o předmětném vozidle Národní kontaktní místo (dotazem do systému EUCARIS). Nezíská-li správní orgán I. stupně požadované podklady na základě dotazu do systému EUCARIS, měl postupovat v souladu se směrnicí Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel (článek 5 bod 2.). Městský úřad Dobruška se proto po marném uplynutí lhůty obrátil na Ministerstvo dopravy, jakožto Národní kontaktní místo, se žádostí o sdělení potřebných informací ze systému EUCARIS o Vozidle s tím, že cílem bylo zejména zjistit, zda bylo Vozidlo ve státě předchozí registrace řádně registrováno, zda k němu jsou elektronicky vedeny jakékoli dokumenty (zejména ty v řešené věci chybějící), zda bylo v minulosti vyřazeno z registrace a případně z jakých důvodů k vyřazení došlo. V reakci na tuto žádost bylo městskému úřadu ministerstvem přípisem ze dne 23. 5. 2018, pod čj. 16/2018-100-NKM/80, sděleno, že žádosti úřadu nemůže být v rozsahu potřebných informací o předmětném vozidle vyhověno, neboť systém EUCARIS jejich zjištění s ohledem na právními předpisy daná omezení neumožňuje.
17. Jako navazující krok bylo městskému úřadu odvolacím orgánem uloženo, aby v návaznosti na vývoj řízení případně zvolil postup dle čl. 5 bod 2 směrnice Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel, dle něhož platí, že: *„Pokud osvědčení o registraci sestává z částí I a II a část II chybí, mohou příslušné orgány v členském státě, kde je vyžadována nová registrace, ve výjimečných případech rozhodnout o nové registraci vozidla, ale jen po obdržení písemného nebo elektronického potvrzení od příslušných orgánů členského státu, kde bylo vozidlo předtím registrováno, že žadatel je oprávněn k nové registraci vozidla v jiném členském státě.“* Částí I se přitom rozumí osvědčení o registraci vozidla ve smyslu tzv. malého technického průkazu a částí II samotný (tzv. velký) technický průkaz. Ve věci Vozidla posuzovaného v tomto řízení přitom pro schvalování chyběla část I i část II.

Ani na základě směrnice takto není možné získat chybějící doklady (ať již část I, nebo část II), ale pouze potvrzení v situaci, kdy chybí část II; neboli, dle právních předpisů EU lze v omezeném okruhu případů a při splnění stanovených podmínek nahradit potvrzením zahraničního orgánu část II, avšak nikoli tuto část znovu fyzicky obdržet. Tím spíše nelze v tomto režimu ze zahraničí získat samostatnou část I.

18. Závěrem žalovaný uvedl, že stav evidence v registru vozidel nebylo možno zohlednit přímo v rámci tohoto usnesení, neznamená to ale, že Vozidlo lze bez dalšího považovat za splňující veškeré zákonné požadavky pro jeho provozování. V dané věci již bylo vydáno usnesení ze dne 21. 1. 2019, čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP, jímž byl zrušen zápis předmětného Vozidla do registru silničních vozidel.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
20. Pokud jde o skutkový stav věci, resp. průběh jednotlivých správních řízení, odkazuje soud na skutečnosti uvedené žalobkyní v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě (viz shora), neboť ze správního spisu ověřil, že jejich skutková tvrzení odpovídají skutečnosti.
21. Žalobkyně zakoupila předmětné vozidlo dne 30. 5. 2007 v autobazaru za částku 219.000 Kč. Od té doby (jak sama uvedla) ho řádně užívá a pravidelně podstupuje technické prohlídky. Ke schválení technické způsobilosti Vozidla došlo před jeho nabytím žalobkyní, a to na základě žádosti jiné fyzické osoby. Této žádosti v roce 2007 vyhověl Ing. R. A., zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, který 14. 5. 2007 vydal rozhodnutí čj. MUD 4077/2007 OD/RA-2 o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, jehož předmětem bylo Vozidlo. K Vozidlu dále vydal čistopis technického průkazu Vozidla č. UB 811536 a zadal údaje do registru silničních vozidel.
22. Dne 22. 9. 2016 bylo rozhodnutím Městského úřadu Dobruška čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-3 zahájeno obnovené řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného motorového vozidla, jehož předmětem bylo Vozidlo. Podkladem pro zahájení obnoveného řízení byla skutečnost, že původní řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla v roce 2007 neproběhlo v souladu s právními předpisy, přičemž v souvislosti s protiprávním schválením technické způsobilosti Vozidla byla příslušná úřední osoba – Ing. R. A. – shledána pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou z 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, vinnou spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
23. Městský úřad (poté, co jemu nadřízený krajský úřad vymezil v souběžně projednávaných věcech pokyny, dle nichž měl prvoinstanční správní orgán postupovat, a ten podle těchto pokynů postupoval) obnovené řízení usnesením ze dne 5. 9. 2018, čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s tím, že daným rozhodnutím se s ohledem na okolnosti věci ruší i původní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, které je předmětem tohoto řízení. Tímto rozhodnutím se tedy původní rozhodnutí o schválení technické

způsobilosti podle § 102 odst. 9 správního řádu zrušilo a správní orgány konstatovaly, že Vozidlo nadále nelze považovat za splňující veškeré zákonné požadavky na jeho provozování, neboť byla zpochybněna technická způsobilost vozidla.

24. Odvolání žalobkyně proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
25. V návaznosti na to vydal Městský úřad Dobruška dne 22. 1. 2019 usnesení o zrušení zápisu Vozidla v registru vozidel.
26. Úvodem je nutno uvést, že správní soud je povinen, bez ohledu na obsah žaloby, zahájit přezkum žalobou napadeného rozhodnutí posouzením, zda toho rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), následně pak zda není nepřezkoumatelné, ať už by se jednalo o nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). K těmto vadám je totiž soud povinen přihlídnout z moci úřední, není vázán žalobními důvody (srov. závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006-73). Jedná se o výjimky z jedné z obecných zásad správního soudnictví, kterou je zásada dispoziční zakotvená v § 75 odst. 2 s. ř. s.
27. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (příčemž jeho závěry nutno vztáhnout i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.*“
28. V projednávané věci krajský soud shledal zásadní rozpory mezi prvoinstančním správním rozhodnutím a rozhodnutím žalovaného.

29. Není pochyb o tom, že Městský úřad Dobruška zastavil obnovené správní řízení usnesením ze dne 5. 9. 2018, čj. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy z důvodu, že se původní žádost žalobkyně stala bezpředmětnou. Tato skutečnost je zřejmá nejen z návětí uvedeného rozhodnutí, ale zejména z jeho odůvodnění, v němž prvoinstanční správní orgán na str. 4 až 6 podrobně objasňuje, proč nemohl o původní žádosti žalobkyně o schválení technické způsobilosti Vozidla rozhodnout, tedy proč se tato žádost stala bezpředmětnou. V podstatě již pouze obiter dictum (sám výslovně uvedl, že jde o vyjádření již nad rámec předtím uvedených důvodů) se pak v další části odůvodnění svého rozhodnutí věnoval rovněž problematice chybějících dokladů, které žalobkyně nebyla schopna v obnoveném řízení doložit. Tento důvod však nebyl primárním pro zastavení řízení.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedenou skutečnost bez nejmenšího vysvětlení zcela přehlíží. Již v návětí svého rozhodnutí totiž konstatuje, že důvodem zastavení bylo neodstranění vytčených vad žádosti odvolatelkou. To je ovšem, jak plyne ze shora uvedeného, zcela v rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.
31. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný naopak sděluje, že prvoinstanční správní orgán obnovené řízení o technické způsobilosti Vozidla zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Pokračuje však tvrzením, že důvodem pro zastavení řízení bylo nedodání potřebných dokladů ze strany žalobkyně a fakt, že se je nepodařilo zajistit ani správnímu orgánu I. stupně. Tato vnitřní rozporuplnost napadeného rozhodnutí pak kulminuje v první větě třetího odstavce na str. 8, kde žalovaný uvádí, že *„vzhledem k tomu, že odvolatelka v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení zastavil“*.
32. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný spatřuje důvody pro zastavení řízení výlučně v tom, že žalobkyně nepředložila v obnoveném řízení ke své žádosti o schválení technické způsobilosti Vozidla potřebné podklady a že se je na základě pokynu žalovaného obsaženého v souběžně projednávaných věcech nepodařilo obstarat ani správnímu orgánu I. stupně. Tedy, že právním titulem pro zastavení obnoveného správního řízení je podle něho ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení). Tento závěr žalovaného plně podporuje i obsah jeho vyjádření k žalobě (viz shora).
33. K právnímu závěru správního orgánu I. stupně, který shledal důvodem pro zastavení řízení skutečnost uvedenou v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (žádost se stala zjevně bezpředmětnou), se žalovaný nevyjádřil vůbec.
34. Za dané situace se tak jeví, že každý ze správních orgánů shledává jiný důvod pro zastavení obnoveného správního řízení. Žalovaný ale tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí. Přichází sice se svými důvody pro zastavení řízení, důvody akcentované správním orgánem I. stupně ale v podstatě ignoruje, aniž by objasnil proč, přestože prvostupňové rozhodnutí potvrdil. A dokonce jeho obsah (ohledně důvodů zastavení řízení) interpretuje nepravdivě.
35. Tyto skutečnosti nemohl krajský soud přejít bez povšimnutí a akceptovat. Správní orgány totiž nepostavily vůbec najisto to zásadní – z jakého právního důvodu obnovené správní řízení zastavují. Těžko pak může správní soud přezkoumat správnost a zákonnost takového procesního postupu.

36. Krajský soud z uvedeného důvodu shledal žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost. V dalším řízení žalovaný musí tuto vadu řízení odstranit, tedy srozumitelným způsobem objasní, zda souhlasí s důvody, které vedly prvoinstanční správní orgán k zastavení řízení (§ 66 odst. 1 písm. g/ správního řádu), a pokud nikoliv, zdůvodní, proč a na základě jakého právního titulu mělo k zastavení řízení dle jeho názoru dojít (čemuž však musí odpovídat i výrok rozhodnutí). Proto nepřistoupil krajský soud rovněž ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože to uvedenou vadou řízení, pro kterou je rušeno rozhodnutí žalovaného (tedy nepřezkoumatelností), netrpí.
37. S ohledem na skutečnost, že jednou ze zásadních žalobních námitek byla polemika žalobkyně, zda správní orgány po pravomocném rozhodnutí o obnově řízení zohlednily v novém řízení její práva nabytá v dobré víře, považuje krajský soud za vhodné, byť pouze obiter dictum, se ve stručnosti k této problematice vyjádřit, aby tím případně předešel vedení dalších soudních sporů do budoucna.
38. Na rozdíl od důvodu pro zastavení obnoveného správního řízení se totiž v této otázce správní orgány obou stupňů shodovaly a věnovaly se jí způsobem srozumitelným (tedy přezkoumatelným) a dostatečným. Správní orgány se tedy otázkou šetření práv nabytých v dobré víře žalobkyně nejenže zabývaly, ale poměřovaly je rovněž vzájemně v kontextu soukromý zájem žalobkyně versus zájem veřejný. Ve shodě s nimi krajský soud konstatuje, že zájem společnosti na tom, aby se po pozemních komunikacích nepohybovala osobní motorová vozidla bez řádně doložené technické způsobilosti a aby tak nebyly ohroženy životy a zdraví účastníků silničního provozu, jednoznačně převyšuje vlastníkem motorového vozidla tvrzená práva jím nabytá v dobré víře, a to i v případě, že se nejedná o motorové vozidlo získané pokoutně.
39. Závěrem krajský soud rovněž poznamenává, že námitka absence účastenství B. B. v daném případě nemůže být důvodná. Otázku určení okruhu účastenství při obnově řízení upravuje § 102 odst. 2 správního, který stanoví, že *otázka, kdo je účastníkem, se v novém řízení posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době nového řízení.* Vzhledem k tomu, že vlastníkem a provozovatelem vozidla v rozhodné době B. B. nebyla, nemohla být ani účastníkem řízení. Pokud pak jde o námitku, že pro závěr, že k původní žádosti o schválení technické způsobilosti vozidla byly přiloženy padělky namísto originálů dokladů, správní orgán neprováděl dokazování a pro své tvrzení nemá oporu ve spise, krajský soud připomíná rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, ze dne 28. 7. 2014, čj. 10 T 46/2014-18856, který byl vynesen po provedeném trestním řízení, v rámci něhož byla otázka předložených dokladů podrobně zjišťována a zkoumána.

V. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně,

krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za žalobní návrh + 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). Krajský soud uložil žalovanému, aby žalobkyni zaplatil tyto náklady do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradci Králové 20. ledna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu